

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างประชากร

กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นผู้ฝึกสอนกีฬา และนักกีฬาเพศชาย และเพศหญิงของมหาวิทยาลัยต่าง ๆ ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 18 พ.ศ. 2533 จำนวน 34 สถาบัน รวมนักกีฬาทั้งสิ้น 4,628 คน ผู้วิจัยได้กำหนดจำนวนกลุ่มตัวอย่างโดยใช้วิธีคำนวณจำนวนกลุ่มตัวอย่าง จากตารางของ ทาโร ยามาเน (Taro Yamane, 1970 อ้างถึงใน ประคอง กรรณสูต, 2528) ที่ระดับความเชื่อมั่น 95 % และความคลาดเคลื่อนในการสุ่ม 5 % เป็นจำนวนกลุ่มตัวอย่าง อย่างน้อย 370 คน แต่ผู้วิจัยได้กำหนดให้เพิ่มจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักกีฬาทั้งสิ้น 1,000 คน ผู้วิจัยได้ใช้วิธีสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน (Multi-stages Random Sampling Method)

วิธีการสุ่มกลุ่มตัวอย่างประชากรจะมีขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. สํารวจจำนวนประชากรที่เป็นนักกีฬาแท้จริงที่สถาบันต่าง ๆ จำนวน 34 สถาบัน ส่งเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาประเภทต่างๆในจำนวน 20 ประเภทกีฬาที่จัดให้มีการแข่งขัน
  2. สํารวจจำนวนสถาบันจําแนกตามประเภทกีฬา
  3. กำหนดจำนวนนักกีฬาจําแนกตามประเภทและเพศของนักกีฬาจำนวนเท่า ๆ กัน
  4. หาสัดส่วนจำนวนกลุ่มตัวอย่างประชากรในแต่ละสถาบันจําแนกตามประเภทกีฬา และเพศ
  5. สุ่มกลุ่มตัวอย่างให้ได้จำนวนกลุ่มตัวอย่างตามที่กำหนดไว้ โดยใช้วิธีสุ่มกลุ่มตัวอย่างอย่างง่าย (Simple Random Sampling) จากบัญชีรายชื่อนักกีฬาของแต่ละสถาบัน จําแนกตามประเภทกีฬาและเพศ โดยใช้ตารางเลขสุ่ม (ประคอง กรรณสูต, 2528)
- สำหรับกลุ่มตัวอย่างประชากรที่เป็นผู้ฝึกสอนนั้น เมื่อได้รายละเอียดเกี่ยวกับสถาบันประเภทกีฬา และจำนวนนักกีฬาแล้ว ผู้วิจัยถือว่าผู้ฝึกสอนในประเภทกีฬาของสถาบันนั้น ๆ เป็นกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วยเครื่องมือ 2 ชุด คือ

ชุดที่ 1 แบบวัดความวิตกกังวลในการแข่งขันกีฬาของนักกีฬา ประกอบด้วยรายละเอียด 2 ตอน คือ

ตอนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของนักกีฬาผู้ตอบแบบสอบถาม ซึ่งมีลักษณะเป็นแบบตรวจคำตอบ (Check List) และแบบสอบถามปลายเปิด (Opened End)

ตอนที่ 2 แบบวัดความวิตกกังวลในการแข่งขันกีฬา (Sport Competition Anxiety Test-SCAT) ของ มาร์เท็นส์ (Martens, 1982) เป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scales) ประกอบด้วยคำถามแบบนิเสธจำนวน 8 ข้อ คือ ข้อที่ 2, 3, 5, 8, 9, 12, 14 และข้อที่ 15 เป็นคำถามแบบนิเสธจำนวน 2 ข้อ คือ ข้อที่ 6 และ 11 ส่วนข้อที่ 1, 4, 7, 10 และข้อที่ 13 ไม่คิดคะแนน

แบบนิเสธ เป็นพฤติกรรมในลักษณะที่มีความวิตกกังวล มีสเกล (Scale) ดังนี้

- 1 หมายถึง ไม่เคย
- 2 หมายถึง บางครั้ง
- 3 หมายถึง บ่อยครั้ง

แบบนิเสธ เป็นพฤติกรรมในลักษณะที่ตรงข้ามกับพฤติกรรมที่มีความวิตกกังวล มีสเกล (Scale) ดังนี้

- 1 หมายถึง บ่อยครั้ง
- 2 หมายถึง บางครั้ง
- 3 หมายถึง ไม่เคย

เกณฑ์ในการประเมินระดับความวิตกกังวลในการแข่งขันกีฬาในครั้งนี้ มีดังนี้ (พีระยุทธ เรืองวราหะ, 2532)

คะแนน	ระดับความวิตกกังวล
0 - 10	ต่ำ
11 - 20	ปานกลาง
21 - 30	สูง

ชุดที่ 2 แบบประเมินความรับผิดชอบในการฝึกซ้อมกีฬาของนักกีฬา ประกอบด้วย รายละเอียด 2 ตอนคือ

ตอนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ฝึกสอนกีฬาซึ่งมีลักษณะเป็นแบบตรวจคำตอบ (Check List) และแบบสอบถามปลายเปิด (Opened End)

ตอนที่ 2 แบบประเมินความรับผิดชอบในการฝึกซ้อมกีฬาของนักกีฬาที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อให้ผู้ฝึกสอนกีฬา ใช้ประเมินความรับผิดชอบในการฝึกซ้อมกีฬาของนักกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 18 พุทธศักราช 2533 ซึ่งประกอบด้วย รายการที่เกี่ยวข้องกับ ความรับผิดชอบในการฝึกซ้อมกีฬาของนักกีฬาในด้านต่าง ๆ เช่น ด้านความรับผิดชอบต่อตนเอง ต่อการฝึกซ้อมกีฬา ต่อเพื่อนร่วมทีม ต่อการเรียน และต่อมหาวิทยาลัย เป็นต้น เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scales) ของ เทอร์สโตน (Thurstone) ชนิด 11 ระดับ ตั้งแต่ 0 - 10 นำคะแนนที่ได้ในแต่ละข้อมารวมกันเป็นคะแนนความรับผิดชอบในการฝึกซ้อมกีฬาของนักกีฬาแต่ละคน

เกณฑ์ในการประเมินระดับความรับผิดชอบในการฝึกซ้อมกีฬามีดังนี้

คะแนน	ระดับความรับผิดชอบ
68 ขึ้นไป	สูง
34 - 67	ปานกลาง
0 - 33	ต่ำ

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. ผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบถามตอนที่ 1 ของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยแต่ละชุดเพื่อรวบรวมข้อมูลทั่วไป
2. ชุดที่ 1 แบบวัดความวิตกกังวลในการแข่งขันกีฬา ผู้วิจัยใช้แบบวัดความวิตกกังวลในการแข่งขันกีฬา (Sport Competition Anxiety Test-SCAT) ของมาร์เทินส์ (Martens) ซึ่งเป็นแบบทดสอบมาตรฐาน ที่มีค่าความเที่ยงซึ่งหาโดยวิธีการทดสอบและทดสอบซ้ำ (Test - Retest Reliability) ระหว่าง .70 - .80 (Martens, 1982)
3. ชุดที่ 2 แบบประเมินความรับผิดชอบในการฝึกซ้อมกีฬา ได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้ คือ

3.1 ผู้วิจัยร่างแบบประเมินความรับผิดชอบในการฝึกซ้อมกีฬาของนักกีฬา โดยศึกษาจากเอกสาร หนังสือ และรายงานการวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบประเมิน

3.2 นำแบบประเมินความรับผิดชอบในการฝึกซ้อมกีฬาที่สร้างขึ้นให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ตรวจสอบแล้วนำมาปรับปรุงแก้ไข

3.3 นำแบบประเมินความรับผิดชอบในการฝึกซ้อมกีฬาที่ปรับปรุงแก้ไขแล้ว ให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบ แก้ไข ให้ครอบคลุมเนื้อหา แล้วนำมาให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบอีกครั้ง จากนั้นจึงนำมาปรับปรุงแก้ไข เป็นครั้งสุดท้าย

3.4 นำแบบประเมินความรับผิดชอบในการฝึกซ้อมกีฬาที่ปรับปรุงแก้ไขแล้ว ไปทดลองใช้ (Try Out) กับนักกีฬาจำนวน 40 คน ซึ่งมีใช้กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัย นำผลที่ได้ไปคำนวณหา ค่าความเที่ยง (Reliability) โดยวิธี โคเอฟิเชียน อัลฟา (Coefficient Alpha) ของครอนบาค (Cronbach) ได้ค่าความเที่ยงของแบบประเมินความรับผิดชอบในการฝึกซ้อมกีฬาของนักกีฬาเท่ากับ 0.93 หลังจากนั้น นำแบบประเมินความรับผิดชอบในการฝึกซ้อมกีฬา มาปรับปรุงแก้ไขเป็นฉบับสมบูรณ์ และนำไปใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลต่อไป

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยทำหนังสือถึงประธานจัดการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทยครั้งที่ 18 เพื่อขออนุญาตทำการเก็บข้อมูลจากนักกีฬา จากนั้นผู้วิจัยและผู้ช่วยผู้วิจัยนำแบบสอบถาม แบบวัด และแบบประเมิน ไปส่งให้นักกีฬาและผู้ฝึกสอนกีฬา จำนวน 1,000 ชุดและรับกลับคืนด้วยตนเอง โดยดำเนินการเก็บข้อมูลระหว่างวันที่ 23-30 พฤศจิกายน 2533

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป เอส พี เอส เอช เอ็กซ์ (SPSS®: Statistical Package for the Social Science Version X) โดยดำเนินการดังนี้

1. หาค่าร้อยละเกี่ยวกับสภาพทั่วไปของนักกีฬาและผู้ฝึกสอนกีฬา

2. หาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ของคะแนนความวิตกกังวลในการแข่งขันกีฬาและคะแนนความรับผิดชอบในการฝึกซ้อมกีฬาของนักกีฬา

3. หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบ เพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation Coefficient, r ,.) ระหว่างคะแนนความวิตกกังวลในการแข่งขันกีฬากับคะแนนความรับผิดชอบในการฝึกซ้อมกีฬา

4. กำหนดระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เสนอผลการวิเคราะห์ในรูปแบบตารางประกอบความเรียง